Σ' ὅλους τοὺς γυιοὺς βάνει κερὶ 'ς ὅλους τοὺς γυιοὺς λιβάνι
Τὸν Κώστα καταριώτανε βαρειὰ κατάρα λέει.
Ὅλοι μου οἱ γυιοὶ νὰ λυώσουνε καὶ ὁ Κώστας νὰ μὴ λυώση

Ὅπ' ἔδωκε τὴν Ἀρετὴ πολὺ μακρυὰ 'ς τὰ ξένα.
Πουλάκι πέρνα τ' ἄκουσε τοῦ Κώστα πάει τὸ λέει.
Κώστα ἡ μάνα σου καταράει, βαρειὰ κατάρα λέει
Ὅλοι μου οἱ γυιοὶ νὰ λυώσουνε καὶ ὁ Κώστας νὰ μὴ λυώση
Ὅπ' ἔδωσε τὴν Ἀρετὴ πολὺ μακρυὰ 'ς τὰ ξένα.
Κ' ἡ γῆ ἀναταράχθηκε κ' ὁ Κώστας ἐσηκώθη
βάνει τὸ σάβαν' ἄλογο καὶ τὸ σανίδι σέλλα.
Ἐκίνησε κ' ἐδιάηκε νὰ φέρη τὴν Ἀρέτω.
Σ' τὴ στράτα ὅπ' ἐπάγαινε 'ς τὴ στράτα ποῦ παγαίνει,
Τὸ θεὸ παρακαλιώτανε, τὸ θεὸ παρακαλιέται·
Θέ μου νὰ βρῶ τὴν Ἀρετὴ 'ς τὴ βρύσι νὰ λευκαίνη
Καθὼς περικαλιώτανε ἐδιάει καὶ τὴν κῦρε·
Ἀπὸ μακρυὰ τὴν χαιρετᾶ κ' ἀπὸ κοντὰ τῆς λέγει·
Γιὰ σου χαρὰ σου Ἀρετή.—Καλῶς τονε τὸν Κώστα.
Ἄντε ἀδελφὴ νὰ φύγωμε 'ς τὴ μάνα μας νὰ πᾶμε·
Ἡ μάνα μας ψυχομαχάει βαρειὰ γιὰ νὰ πεθάνη,
Ἐκίνησαν κ' ἐδιάκανε 'ς τῆς μάνας τους τὸ σπῆτι.
Γιὰ σου χαρὰ σου μάνα μου.— Καλῶς την τὴν Ἀρέτω.
Ἀρέτω μου ποιὸς σ' ἔφερε ποιὸς θὰ σὲ πάει πίσω;
Μάνα μ' ὁ Κώστας μ' ἔφερε κεῖνος μὲ πάει πίσω.

57.

Τί νὰ γίνω ὁ λεεινὸς ὁ κατακακόμοιρος;
Τί νὰ γένω ὁ λεεινὸς μὲ τὴν κακὴ γυναῖκα;
Τὸν χειμῶνα μ' ἔστελνα νὰ σπείρω νὰ θερίσω.
Ἔστειλα κ' ἐγὼ ὁ λεεινὸς ὁ κατακακόμοιρος
Ἔστειλα κ' ἐθέρισα κ' ἔκαμα δυὸ βατζέλια.
Τὸ ἕνα δίνω δεκατιὰ τ' ἄλλο κρατῶ νὰ σπείρω
Κ' ἐκεῖνο μοῦ ἀνέμεινε ἡ σκούρια μου γεμάτη.
Στὸν ὦμό μου τὸ ἔβαλα 'ς τὸ σπῆτι μου παγαίνω.
Εὑρίσκω τὴν γυναῖκα μου καὶ μαγειρεύει κόττα.
Ἐθάρρεψα ὁ λεεινὸς ὁ κατακακόμοιρος
Ἐθάρρεψα ὁ λεεινὸς καὶ πέρνω ἕνα κοψίδι.
Καὶ τὴν χουλιάρα ἥρπαξε μοῦ σχίζει τὸ κεφάλι

58.

Ἀνάθεμά σε Ζαχαριὰ μὲ τὸ ζακόνι πῦχες,
Πᾶσα ἡμερούλα πόλεμο πᾶσα μῆνα γυναῖκα.
Μηγάρις πέρνεις βλάχισσα μηγάρις βλαχοπούλα,
Μὴ πέρνεις τὴν μανιάτισσα τὴν καπετανοπούλα,
Πόχει κορμὶ γιὰ φορεσιὰ καὶ μέση γιὰ ζωνάρι
λαιμὸ γιὰ τὸ γιορντάνι
Καὶ δάκτυλα μασουρωτὰ γιὰ δέκα δακτυλίδια;
— Ὄχ τοῦ γαϊδάρου ἡ κλήρα.

59.

Δώδεκα χρόνους ἤμουνα 'ς τὸ Χάρο βογιασμένος
Καὶ βάγα δὲν τοῦ γύρεψα μηδὲ τὴν δούλεψί μου,
Μόν' τὰ κλειδιὰ τοῦ γύρεψα, κλειδιὰ τοῦ παραδείσου
Ν' ἀνοίξω τὸν παράδεισο νὰ ἰδῶ τοὺς κολασμένους.
Λεξιὰ μεριὰ εἶναι οἱ δίκαιοι, ζερβιὰ εἶναι οἱ κολασμένοι
Κρατήγανε κ' οἱ δίκαιοι λαμπάδαις ἀναμέναις·
Κρατήγανε κ' οἱ ἄρχοντες σακκούλαις μὲ τὰ γρόσια.
Καὶ τοὺς πτωχοὺς παρακαλοῦν καὶ τῶν φτωχῶνε λένε·
Πάρτε φτωχοὶ τὰ γρόσα σας καὶ δός τε μας λαμπάδες.
Ἐδῶ τὰ γρόσα δὲν περνοῦν, λαμπάδες δὲν πουλιένται,
Παρὰ ἡ παστρικὴ ψυχή, ψυχὴ τοῦ παραδείσου.
Θυμᾶσθ' ὄντας τὰ πέρνατε τὰ δέκα δεκαπέντε,
Καὶ τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερό, τ' ἀλεύρια μὲ τὴ στάκτη;

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΓΕΝΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΝ. Ἡ Κυρία Στάελ ἐτίμα τὴν τύχην τοῦ Ναπολέοντος· ἐπεσκέπτετο συχνὰ πυκνὰ τὸν Κεραμεικὸν καὶ ἤθελέ ποτε νὰ διωρισθῇ κυρία τῆς αὐλῆς, διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῆς αὐτοκρατείρας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διπλωματίας. Ὅθεν ὁ αὐτοκράτωρ προεφυλάττετο καὶ ἀνθίστατο εἰς τὰς κολακείας τῆς λαμπρᾶς ταύτης Κορίννας ἥτις ἔκρυπτεν ἐν τῷ στήθει τὸ σύστημα καὶ τὴν φιλοδοξίαν τῶν Αἰκατερινῶν καὶ Ἐλισαβετῶν.

Καὶ ὅμως ἡ Κυρία Στάελ προσεπάθει ἀδιακόπως, καὶ πρωΐαν τινὰ, ἀφ' οὗ ὁλόκληρον νύκτα ἐβυσσοδόμευσε σχέδια καὶ ἐλπίδας προσῆλθεν ἐνωρὶς εἰς τὸν Κεραμεικόν. Εἰσέρχεται καί τοι ἐμποδιζομένη παρὰ τὰ διατεταγμένα διαπερᾷ αἰθούσας καὶ στοὰς, προχωρεῖ δὲ καὶ κλειδούχους ἀπωθοῦσα καὶ ὑπηρέτας. Τέλος φωνάζουσι πρὸς αὐτήν· « Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι εἰς τὸ λουτρόν! » Ἀλλὰ οὔτε τοῦτο τὴν ἐμποδίζει· ἐξακολουθεῖ βαδίζουσα βήματι ταχεῖ, καὶ ἀνοίξασα μόνη τὴν τελευταίαν θύραν, εὑρίσκει τὸν ἥρωα εἰς αἰσχίστην κατάστασιν. Οὗτος δὲ ζητεῖ συγγνώμην, καὶ τεταραγμένος ὀλίγον, λέγει ὅτι τῷ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀκρασθῇ αὐτῆς εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ κατάστασιν. « Αἴ! καὶ τί πειράζει, αὐτοκράτορ; ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἔχει γένος ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν . . . Ἄκουσέ με . . . » Συνήφθη λοιπὸν ἀλλόκοτος συνομιλία μεταξὺ μονάρχου ἐν τῷ ὕδατι τοῦ λουτροῦ καὶ Πυθίας οἰστρηλατουμένης, ἀντιτεινόντων καὶ ἀντικρουόντων συλλογισμοὺς, σκέψεις καὶ ἀξιώματα. Ὁ ἡγεμὼν λησμονήσῃ τὴν θέσιν του ἀντικρούει τὴν ἀπρόοπτον ταύτην θύελλαν· ἡ δὲ γυνὴ ἐντείνουσα τὴν φωνὴν καὶ ὡς ἐκ τρίποδος λαλοῦσα, προλέγει ἔνθους καὶ ταλαιπωρίας καὶ ἀντιστάσεις καὶ τὴν Εὐρώπην ἐπανισταμένην καὶ τὴν Γαλλίαν καταβληθεῖσαν καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν σκῆπτρον καταβυθιζόμενον μετὰ τῶν κοινῶν ἐλευθεριῶν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ χρόνου καὶ τὰ χάσματα τῶν θαλασσῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλ. 15 Σεπτ.

Σελ. 294 στ. 33 γρ. Ἐτχόρν ἀντὶ Ἐτκόρου

Σελ. 295 στήλη πρώτη, γρ. παλινορθώσεως ἀντὶ ἀναζωπυρήσεως.

Καὶ στήλη δευτέρα ἐν τῇ αὐτῇ σελ. ς. 1 καὶ ς. 7. γρ. παλινορθώσεως ἀντὶ ἀναζωπυρήσεως.

Φυλλάδ. 1ης Ὀκτωβρίου.

Σελ. 327 ς. 25 γρ. λοιπὸν ἀντὶ λοιπῶν.

Σελ. 328 ς. 14 γρ. διαδώσωσιν, ἀντὶ διασώσωσιν.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελ. ς. 44. πρόσθες, Ἱστορίαν.

Σελ. 329 ς. 4. γρ. ἵνα ἀντὶ διὰ νά,

» ς. 36 πρόσθες· περὶ τοῦ ἀνδρός.